

kmalu začel oblastno posegati v območje papeštva in njegovih pravic. V tej borbi je Hadrian IV. umrl ter bil pokopan v grobnici iz rdečega mramora. Ko so leta 1607. njegov grob odprli, so našli njegovo telo popolnoma

ohranjeno. Sedaj se trudijo angleški katoliki, da bi bila krsta z ostanki edinega angleškega papeža prepeljana v Anglijo ter pokopana v njegovem rojstnem kraju Langley-u.

Ljudstvo ob severni meji za svojo čast

Neki Ignac Koprivec je napisal knjigo z naslovom »Kmetje včeraj in danes«. Učitelj švajger Zmago pri Sv. Bolfenku v Slov. goricah je knjigi napisal uvod. Tiskala jo je Učiteljska tiskarna v Ljubljani, stroške za tisk pa je prevzela Glavna hranilnica pri Sv. Lenartu v Slov. goricah.

Kaj je na tej knjigi posebnega, da tako natančno navajamo ime pisatelja, uvodničarja, tiskarne in založnice? Žal nič lepega. Njena posebnost je zelo žalostne vrste. Knjiga je v svojem jedru umazan napad na čast slovenskega ljudstva v Slovenskih goricah in Prlekiji. »Slovenec« je dne 10. maja pravilno označil njeno vsebino z besedami, naslovljenimi na prebivalce Slovenskih goric in Prlekije: »Od sramu bi morali zakriti svoj obraz, če bi bilo resnično, kar je o vas v tej knjigi napisano. Kdor vas ne pozna, pa bere to knjigo, bi si moral reči: 'To je telesno, duševno in moral-

no pokvarjen narod!'« — Ne bomo ponavljali stavkov, s katerimi bi skušali dokazati opravičenost gornje sodbe o tej knjigi. To je storil obširno »Slovenec« v isti številki. Ugotavljamo samo to:

1. Ne zanima nas, kaj je pisec te knjige. Čudno pa se nam zdi, da je uvod napisal učitelj in da je knjigo natisnila Učiteljska tiskarna. Učiteljstvo je po svojem poklicu vzgojni činitelj ljudstva. Toda odločno moramo naglasiti, da knjiga ni niti najmanj vzgojna in niti najmanj kulturna. S knjigo se torej zlorablja ime učiteljskega poklica in škoduje tudi ugledu učiteljstva.

2. Blatenje ljudske časti nikdar ni opravičljivo. V časih pa, v katerih živimo sedaj, je dvakrat obsodbe vredno. Kje je tu ozir na naš narodni in državotvorni ugled? Pisec se pač ni zavedal besed: »Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.« Toda česar se ni zave-

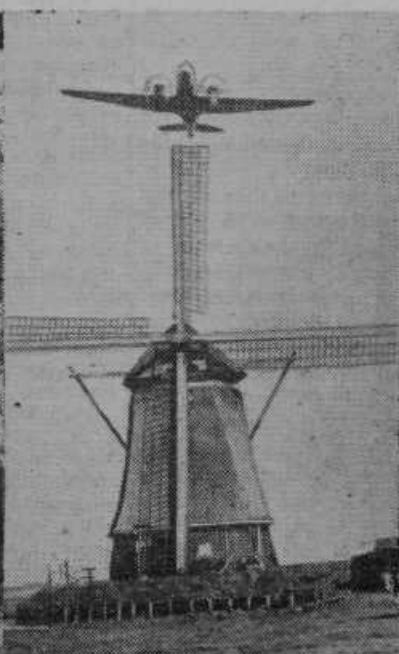
dal pisec, tega se zaveda ljudstvo, katerega je oblatil. Za ogorčenim protestom bivše SLS pri Sv. Lenartu dne 5. maja t. l. zoper ta nizkotni napad so se na Binkoštni ponedeljek spontano oglasile vse Slovenske gorice in vsa Prlekija. Ta dan so pristaši bivše SLS na zborovanjih v 33 različnih farah, od Št. Ilja v Slov. goricah pa doli do Središča ob Dravi, odločno protestirali proti pisanju te knjige. Protestirali so zoper njene laži iz moralnih, nacionalnih in državljanskih nagibov. Tako je sodilo in obsodilo knjigo ljudstvo samo.

3. Mislimo, da zadeva s tem ne more biti končana. V naši državi imamo zakone v obrambo časti in dobrega imena za poedince. Ako te kdo oblati na tvoji časti in ga greš tožit, bo obsojen. Zakon po pravici ščiti tvoj ugled in tvojo čast. In vendar blatenje časti v takih primerih škoduje samo enemu, samo poedincu. Kaj pa naj rečemo, če se jemlje dobro ime kar vsemu ljudstvu določene pokrajine? Ali naj to ostane nekaznovano?

Zato pozivamo bansko upravo, da zaščiti dobro ime ljudstva ob severni meji in knjigo zapleni! To je soglasna zahteva Prlekije in Slovenskih goric. Ljudstvo, ki je dalo Slovencem može, kakor Murko, Miklošič, kardinal Misija, škof Tomažič in naš voditelj dr. Korošec, si ne dovoli na tak način jemati časti.

Pomlad na Holandskem. Na sliki vidimo cvetoče hijacinte v bližini znanega mesta Haag

Značilni holandski mlín na veter. Nad mlínom vidimo holandsko opazovalno letalo

Slika nam kaže holandskega ribiča, ki se je vrnil s celonočnega lova na morju zopet domov

Posnetek žene voditelja Indijcev Gandhija, ko zapušča avtomobil na agitacijskem potovanju

bila kakor ulita. Ni bila kaka posebna lepota, toda njene svetlomodne oči, njeni temnorjavi gosti lasje so dajali obrazu neko neizrekljivo mikavnost. Bila je nekoliko blede, videz pa ji je bil še tako mladikast, da bi ji bil prisodil kvečjemu trideset let, čeprav jih je že izpolnila pet in trideset.

Ker je beseda zastala, jo je povzela gospa in opomnila hčer:

»Tak povej no! Kaj je pri Končniku novega? Kako je Tilki?«

»Moj Bog,« je vzdihnila Trezika in se obrnila od okna, »tam je križ! Zdaj je otroka krstil.«

»Hvala Bogu! Ali sta se pobotala z župnikom?«

»Kaj še! Saj niso župnik krščevali, Končnik sam ga je krstil.«

»Ali se je otroku kaj pripetilo? Kaj mu je? Ali je kaj nevarnega?« je zdravnik hlastno vprašal in že vstal.

»Ne, ne, gospod doktor; kar ostanite! Otrok je živ in zdrav. Brez sile ga je krstil, iz gole mogočnosti. Rekel je, krsti on prav tako lahko kakor župnik in če je enkrat krščen, je krščen, noben človek ne sme biti dvakrat krščen, to bo menda župnik tudi vedel; prav župniku na mrz, je rekel, bo krstil otroka.«

»Za božjo voljo, saj tak krst ni veljaven,« se je oglasila gospa.

»Veljaven bo že, če je vse prav naredil,« je menil zdravnik; »vprašanje pa je, kaj bo cerkvena in posvetna gosposka na to rekla.«

»Sinoči je bil žandarm pri Končniku in je vpraševal po podatkih za otroka,« je dekle dalje pripovedovalo; »Končnika je to strahovito razkurilo, ker je mislil, da so žandarma župnik poslali. V tej jezi je krstil otroka.«

»Kaj pa pravi Tilka?«

»Da, mati, to je najbolj čudno. Tilka se ne joče več in le prav malo govori. Očitno pa je, da jo je vse to hudo zadelo. Enkrat ji je ušla beseda, da bi rada umrla, ko bi bil otrok prav krščen. Bojim se, da bo še resno zbolela — bolj slaba je itak od poroda sem.«

»Tu bo treba pomagati, saj se to ne more dalje tako vleči. Stopil bom h Končniku in mu pošteno obral leve,« je rekel zdravnik odločno.

»Nikar, nikar, gospod doktor!« mu je branila Trezika; »ne hodite mu blizu, prosim vas. Prav vzroji bo, opravili pa ne boste nič, še kaj hudega se vam lahko pripeti.«

»Ali se bojite zame?«

»Res, bojim se. Končniku ni dobro hoditi na pot; ima tudi še zmeraj take, ki bodo na njegov kraj stregli. Zares bi se mi smilili, če bi si za svojo dobroto kaj hudega učakali.«

»Na, na, tako nevarno pa tudi ne bo... Nekaj se

ne na žrtev in kislina to tako poškoduje, da se ne more več premakniti. Konec najde v hroščevem želodcu.

Francova armada je izgubila 70.000 mož. General Milan Astray, ki vodi seznam žrtev iz španske državljanske vojske, je povedal nekaj podatkov o izgubah španske armade v tej vojski. To je prva uradna ugotovitev, ki obsega vso Frankovo armado med državljansko vojsko brez ozira na nasprotnikove izgube. Po tej ugotovitvi je padlo vojakov in pristašev prostovoljnih čet okrog 70 tisoč, a 353 tisoč jih je bilo ranjenih. V lazarete je prišlo vsega skupaj 765 tisoč ranjencev in bolnikov. — Povprečno pride na 7 ranjencev 1 mrtvec in na 6 ranjencev 1 pohabljenec. Zla-